

Rozjímanie na nedeľu 16. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 16.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: šťastná únava; posväcovať
sa čistením zemiakov;
tendencia porovnávať sa.

MARTA A MÁRIA prijali Ježiša a
apoštolov vo svojom dome. Nevieme,
či ich návšteva bola prekvapením;
možno ich o svojom príchode
informovali niekoľko dní vopred. V
každom prípade Marta, ako dobrá
hostiteľka, cíti zodpovednosť za to,

aby pobyt jej hostí bol čo najpríjemnejší. Snaží sa, aby bolo všetko upratané, aby nechýbalo jedlo a nápoje na posilnenie, aby sa všetci cítili pohodlne... Postupne však začína pociťovať, že to nezvládne, že má na práci oveľa viac, ako jej stačí čas. A jej sestra sa zdá, že zabudla na svoje povinnosti: namiesto toho, aby jej pomáhala, sedí pri nohách Pána a počúva jeho slová. Keď už nevládala, pristúpila k Ježišovi a rozhorčená povedala: „Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať?“ Kristus jej odpovedal: „Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno. Mária si vybrala lepší podiel, ktorý sa jej neodníme“ (Lk 10, 40-42).

Skúsenosť Marty sa môže často podobať na našu. Cítíme, že v našom každodennom živote je veľa vecí, ktoré si vyžadujú našu pozornosť: starostlivosť o vlastnú rodinu, pracovné projekty, spoločenské

záväzky, nepredvídané udalosti...
Možno máme dojem, že nestíhame
všetko, a preto na konci dňa
pocítujeme určitú prázdnotu, lebo
sme nedokázali urobiť to, čo sme si
predsavzali. "Problémom nie je vždy
nadbytok činnosti, ale skôr činnosť
žitá nesprávne, bez adekvátnych
motivácií, bez duchovnosti, ktorá
aktivitu preniká a robí ju želateľnou.
Z toho potom vyplýva, že povinnosti
nás unavujú viac, než je odôvodnené,
ba niekedy z nich priam ochorieme.
Nie je to pokojná námaha, ale práca
plná napätia; ťaživá, neuspokojivá a
v konečnom dôsledku neprijatá“[1].

Ježišov návrh Marte nespočíva v tom,
aby zanedbávala svoje povinnosti,
ale aby ich vykonávala bez toho, že
bude zabúdať na to podstatné:
stretnutie s Pánom. To znamená, aby
vo svojich hosťoch nevidela len telá,
o ktoré sa treba starať, ale aby sa
snažila spojiť sa s Ježišom vo
všetkom, čo robí. Tak nám únava

neberie pokoj ani šťastie, lebo zakúsime, že máme to podstatné a máme ho v hojnosti: blízkosť Krista. „Majster často prechádza vždy veľmi blízko nás. Pozerá na nás... Ak k nemu vzhliadneš, ak ho budeš počúvať, ak ho neodmietneš, naučí ťa, ako dať všetkému tvojmu konaniu nadprirodzený zmysel... A potom aj ty, kdekoľvek budeš, budeš rozsievat útechu, pokoj a radosť“[2].

EXISTUJE MNOHO spôsobov, ako plniť svoje povinnosti. Môžeme dokončiť prácu – poslať e-mail, vypracovať projekt, pripraviť jedlo – s túžbou čo najskôr sa toho zbaviť, alebo s túžbou hľadať dobro pre tých, ktorí z toho budú mať prospech. Malú službu môžeme vykonať s nevôľou, pretože nemáme inú možnosť, aby si o nás mysleli dobre, alebo aby sme oslávili Boha a

milovali druhého človeka. V týchto malých každodenných bojoch sme ako Marta povolaní stretnúť sa s Pánom. A ako Mária môžeme venovať pozornosť tomu, čo nám chce povedať uprostred našich činností.

Schopnosť prekročiť materialitu toho, čo máme pred sebou, je niečo, čo svätý Josemaría šíril od založenia Opus Dei. „Píšeš mi v kuchyni pri sporáku,“ cituje z knihy Brázda. „Začína sa stmievať a je zima. Tvoja malá sestra vedľa teba — ktorá ako posledná z vás odhalila božské bláznovstvo hlboko prežívať svoje kresťanské povolanie — čistí zemiaky. Zdanlivo — myslíš si — je jej práca rovnaká ako predtým. A predsa, aký je v tom rozdiel! — Určite: veď predtým „len“ čistila zemiaky a teraz sa ich čistením posväcuje“[3].

Keď sa snažíme hľadať Boha v tom, čo robíme, a úprimne sa odovzdávame druhým, v duši zakúsime pokoru plnú radosti. Lebo kresťanský život nespočíva v hromadení úsilia, ktoré sa jedného dňa v nebi premení na odmenu, ale už tu na zemi začíname dostávať stonásobne. A tá stonásobná odmena je v konečnom dôsledku život prežitý spolu s Ježišom. „Boh chce, aby sme mali účasť na jeho Božej a večnej radosti, aby sme objavili, že hodnota a hlboký zmysel nášho života spočíva v tom, že sme ním prijatí a milovaní. (...) Táto nekonečná Božia láska ku každému z nás sa plne prejavuje v Ježišovi Kristovi. V ňom nachádzame radosť, ktorú hľadáme“[4].

MARTA NESTRATILA pokoj len kvôli množstvu vecí, ktoré musela urobiť, ale aj kvôli porovnávaniu:

nedokázala pochopiť, prečo sa musí starať o všetko, zatiaľ čo jej sestra je taká pokojná. Bez ohľadu na to, či mala Marta viac alebo menej pravdu, ide o reakciu, ktorá sa môže stať aj nám: máme tendenciu porovnávať naše pracovné zaťaženie s ľuďmi okolo nás. A ak si uvedomíme, že existuje nerovnováha, často máme tendenciu sa rozčuľovať, rovnako ako Marta. Snažíme sa potom nájsť spôsob, ako dosiahnuť spravodlivejšie rozdelenie úloh alebo aby nám druhá osoba pomohla. V mnohých prípadoch je to príležitosť zamyslieť sa nad tým, ako vnímame a vykonávame prácu, ktorú máme na starosti. Ak túto činnosť vnímam ako bremeno alebo trest, je logické, že sa nahnevám, ak mi druhá osoba nepomáha; ale ak ju považujem za spôsob, ako osláviť Boha a pomôcť druhým, a bez ohľadu na to, či je možné prerozdeliť úlohy, budem sa môcť trochu viac presvedčiť o

vysokom poslaní služby, ktorú vykonávame svojím životom.

Porovnávanie sa môže vyskytovať v rôznych oblastiach: fyzický vzhľad, cnosti a nedostatky, sociálne postavenie, rodinná alebo ekonomická situácia... Tieto myšlienky nám zvyčajne prinášajú závišť, smútok alebo hnev, ako Marte, ak si myslíme, že sme na tom horšie; alebo môžu spôsobiť povrchnú radosť, ak sa nám zdá, že sme na tom lepšie. V každom prípade ľahko vyvolávajú neistotu, lebo namiesto toho, aby sme boli vďační za to, čo nám Boh dal – prácu, ktorú máme robiť, talenty, ktoré máme rozvíjať, ľudí, ktorým máme pomáhať –, prikladáme väčšiu dôležitosť hodnote, ktorú nám pripisujú ostatní, a tá je vždy premenlivá. Naopak, keď sa pozeráme na svoj život Božími očami – „Boh nás miluje takých, akí sme, nie takých, akými by sme chceli byť“^[5]–, zakúsime najpevnejšiu

lásku, aká existuje, a ktorú nemôže zničiť žiadne porovnávanie. Panna Mária ako dobrá matka nás miluje bezpodmienečne, ako keby sme boli jediní. „Neexistuje ľudskejšie srdce, než je srdce bytosti, ktorá oplýva nadprirodzeným zmyslom. Pomysli na Pannu Máriu, plnú milosti, dcéru Boha Otca, Matku Boha Syna a Nevestu Ducha Svätého: do jej srdca sa zmestí celé ľudstvo bez rozdielov a diskriminácií. — Každý je jej syn, jej dcéra“[6].

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 82.

[2] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, VIII. zastavenie, bod 4.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 498.

[4] Benedikt XVI, *Posolstvo*, 15-III-2012.

[5] František, *Prejav*, 3-VIII-2023.

[6] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 801.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/nedela-16-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/nedela-16-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(04.04.2026)